

Ο Χάνσελ και η Γκρέτελ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ξυλοκόπος που ζούσε σε ένα μικρό σπιτάκι στο δάσος με τα δύο παιδιά του, τον Χάνσελ και τη Γκρέτελ. Η γυναίκα του είχε πεθάνει και ο ξυλοκόπος είχε ξαναπαντρευτεί μια μοχθηρή, κακιά γυναίκα που δεν αγαπούσε καθόλου τα παιδιά του. <<Δεν έχουμε αρκετό φαγητό για όλους. Πρέπει να ξεφορτωθούμε τα παιδιά στο δάσος>> είπε μια μέρα στον άντρα της. Ο Χάνσελ κρυφάκουσε τα λόγια της και παρηγόρησε τη Γκρέτελ: <<Μην ανησυχείς, αδερφούλα! Εάν μας εγκαταλείψουν στο δάσος, θα βρούμε τον κρυφά από το σπίτι και μάζεψε λευκά βότσαλα. Ο ξυλοκόπος φοβούμενος τη γυναίκα του οδήγησε τον Χάνσελ και τη Γκρέτελ στο δάσος. Ο Χάνσελ κάθε λίγα βήματα έριχνε ένα μικρό, λευκό βότσαλο πάνω στο χορτάρι. Κάποια στιγμή τα δύο παιδιά κατάλαβαν ότι είχαν χάσει τα ίχνη του πατέρα τους. Όταν βράδιασε και ο ξυλοκόπος δεν είχε επιστρέψει, η Γκρέτελ άρχισε να κλαίει. Ο Χάνσελ ήταν κι αυτός φοβισμένος αλλά προσπάθησε να κρύψει τον φόβο του για να μην τρομάξει την αδερφή του. <<Μην κλαις... Έχω ένα σχέδιο! Θα βρω τον δρόμο για το σπίτι ακόμα κι αν δεν γυρίσει ο πατέρας!>> Ευτυχώς, είχε πανσέληνο και τα λευκά βότσαλα λαμπυρίζαν στο φώς του φεγγαριού. Έτσι, τα δύο παιδιά κατάφεραν και βρήκαν τον δρόμο για το σπίτι τους. Σκαρφάλωσαν τον τοίχο και μπήκαν στο δωμάτιο τους από το παράθυρο, χωρίς να ξυπνήσουν τους γονείς τους. Την επόμενη ημέρα η μητριά τους κατάλαβε ότι ο Χάνσελ και η Γκρέτελ είχαν επιστρέψει, θύμωσε πάρα πολύ και δεν τους τάισε παρά ξερό ψωμί και νερό. Όλη την ημέρα γκρίνιαζε. Το ίδιο βράδυ, ο ξυλοκόπος με βαριά καρδιά, οδήγησε τα παιδιά του στο δάσος. Ο Χάνσελ είχε κρατήσει το ψωμί του στην

Ο Χάνσελ και η Γκρέτελ

τσέπη του κι έτσι καθώς προχωρούσαν ολοένα και πιο βαθιά στο δάσος έριχνε μερικά ψίχουλα πίσω του για να σημαδέψει το μονοπάτι. Τα πουλιά του δάσους ακολούθησαν τα δύο παιδιά και μάζευαν τα ψίχουλα με τα ράμφη τους. Σύντομα, τα παιδιά κατάλαβαν ότι ο πατέρας τους είχε αφήσει και πάλι μόνους. <<Έχω αφήσει σημάδια στο μονοπάτι, όπως και εχτές!>> είπε ο Χάνσελ στη Γκρέτελ, για να την παρηγορήσει. Τα δύο παιδιά δεν άργησαν να ανακαλύψουν ότι τα πουλιά είχαν φάει όλα τα ψίχουλα που είχε ρίξει ο Χάνσελ. <<Φοβάμαι, Χάνσελ!>> ψέλλισε η Γκρέτελ. <<Κρυώνω, πεινάω και θέλω να πάω σπίτι!>> Τα αδερφάκια απελπισμένα άρχισαν να περιπλανιούνται μέσα στο δάσος, ψάχνοντας το σωστό μονοπάτι, αλλά με κάθε βήμα έμπαιναν πιο βαθιά στο δάσος. Κάποια στιγμή βρέθηκαν μπροστά από ένα σπιτάκι. Οι τοίχοι του ήταν από φτιαγμένοι από μπισκότα και σοκολάτα, ενώ η σκεπή του ήταν από κρέμα βανίλια. <<Αχ! Αδερφούλη, ας φάμε λίγο!>> παρακάλεσε η Γκρέτελ και έκοψε ένα κομμάτι μπισκότο από το σπιτάκι. Έτσι, τα δύο παιδιά άρχισαν να κόβουν μπισκότο και σοκολάτα και να τρώνε με όρεξη. <<Καλώς τους!>> ακούσαν μια φωνή πίσω τους. <<Περάστε μέσα μικρά μου! Μη φοβάστε!>> Αυτό όμως που δεν ήξεραν ήταν ότι αυτή ήταν μια κακιά μάγισσα και είχε φτιάξει το σπιτάκι για να πιάνει παιδάκια και να τα τρώει. Η κακιά μάγισσα κλείδωσε τον Χάνσελ σε ένα κλουβί, ενώ τη Γκρέτελ την πρόσταξε να της κάνει όλες τις δουλειές. <<Είσαι πολύ αδύνατος εσύ! Πρέπει να σε ταίσω καλά πρότου σε φάω! Δώσε μου το δαχτυλάκι σου:>> έλεγε στον Χάνσελ κάθε μέρα η κακιά μάγισσα. Ο Χάνσελ όμως είχε καταλάβει ότι η μάγισσα δεν έβλεπε καλά και της έδινε

Ο Χάνσελ και η Γκρέτελ

να πιάσει ένα κοκκαλάκι από κοτόπουλο. Η μάγισσα είχε εκνευριστεί να περιμένει, έτσι μια ημέρα είπε στη Γκρέτελ: <<Άναψε τον φούρνο! Σήμερα θα φάω ζουμερό αγοράκι!>> Όταν η μάγισσα έσκυψε να δει εάν είχε πυρώσει ο φούρνος, η Γκρέτελ της έδωσε ένα δυνατό σπρώξιμο και την έριξε μέσα. Έτσι η κακιά μάγισσα βρήκε το τέλος που της άξιζε. Η Γκρέτελ έτρεξε να ελευθερώσει τον αδερφό της και μαζί έψαξαν το σπίτι όπου βρήκαν τον θησαυρό της μάγισσας. Αφού γέμισαν τις κοιλιές τους με μπισκότα, σοκολάτες και γλυκά και τα καλαθάκια τους με χρυσά φλουριά και πολύτιμα διαμάντια ξεκίνησαν για τον δρόμο της επιστροφής. Έψαξαν κι έψαξαν και τελικά βρήκαν το μονοπάτι για το σπίτι του πατέρα τους. Ο ξυλοκόπος βγήκε έξω να τα υποδεχτείμε δάκρυα χαράς. Είχε μετανιώσει πικρά γι' αυτό που είχε κάνει. <<Παιδάκια μου! Η μητριά σας αρρώστησε και πέθανε. Πόσο μου λείψατε!>><<Κοίτα, μπαμπά! Είμαστε πλούσιοι! >>του είπαν και του αφηγήθηκαν την περιπέτεια τους. Κι από τότε έζησαν αυτή καλά κι εμείς καλύτερα